



---

„RĪGAS SV. JĀŅA EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE.

2023. gada oktobris, Nr.79

---



*Zemkopim, kas nodevies lauka darbam,  
pirmajam jāsaņem augli.*

*2Tim 2:6*



**Arī Pļaujas svētkus sviniet  
par jūsu darba pirmiem augļiem  
no tā, ko tīrumā esat sējuši, un  
gada beigās Ražas ievākšanas  
svētkus, kad esat savākuši savus  
augļus no tīruma.**

**2Moz 23:16**

## Mācītāju uzrunas

### *Es ticu uz Dievu Tēvu, Visuvaldītāju, debess un zemes Radītāju*

Ko nozīmē apliecināt šādu ticību?

Tas nozīmē, sakot šos vārdus – *es ticu uz Dievu Tēvu, Visuvaldītāju, debess un zemes Radītāju* – vienmēr atcerēties, ka Viņš ir mūs radījis, tāpat arī visas citas radības un lietas. Viņš mums ir devis spēku un prasmes. Viņš ir devis zemi, vietu, kur dzīvot, Viņš ir devis šo domāšanas veidu, valodu, ar ko atšķiramies no citām tautām, kas izveido mūsu pasaules redzējumu. Mēs varam būt kā pārle Kunga Kristus kronī.



Mēs nesakām savā sirdī: ”Es, man, mans spēks, manas prasmes, mani talanti,” bet mēs to redzam kā Radītāja piešķirto mūsu zemes dzīvei. Tā ir žēlastības dāvana – jo es to esmu saņēmis bez iepriekšējiem nopelniem.

Es taču mātes miesās neienācu pēc savas gribas; ne es izvēlējos savu ģimeni, savu tautu, savu valsti. Es ienācis to visu saņēmu.

Vai mēs novērtējam to, kā Dievs mūs ir radījis, kā aicinājis? Vai mēs novērtējam to, vai esam vīrietis vai sieviete? Vai mēs novērtējam savu dzimto valodu? Vai mēs novērtējam zemi un valsti, kurā mēs dzīvojam? Vai mēs novērtējam arī to Kristīgās ticības apliecību, kurā esam mācīti, to Dieva vārdu, kas mums kā garīga maize tiek dots? Un tāpēc mēs turpinām ticības apliecību.

Dievs visu mums devis, kas šai dzīvē nepieciešams, kaut gan neesam to pelnījuši un pret Dievu daudz grēkojam. Vēl vairāk, Dievs mums ir devis arī patieso Debesu Maizi, kas dod pasaulei dzīvību – Jēzu Kristu! Tas mums atgādina par mūsu grēku, kā arī par Dieva lielo žēlastību. Kristus nāvē mums visi grēki ir piedoti. Kopā ar pateicību par Debesu Tēva dāvanām Radībā aizvien lūgšim, lai Viņa dzīvības vārdi katram, kas tos uzklausa, top par garīgo maizi, no kuras mūsu dvēseles veldzējas.

Tuvojoties pēdējās pļaujas laikam, Dievs jau šodien aicina atcerēties, ko Viņš ir labu darījis, atcerēties, kā Viņš uztur Savā žēlastībā, kā Viņš māca un pārmāca, pieceļ un stiprina, norāj un žēlo.

Viņš, Debesu Tēvs, rūpējas par mūsu dvēselēm, kuras Kristus ar Savām asinīm ir izpircis, tās svētījis, sargājis un vadījis. Nāves pļaujas vairs nebūs, jo mēs tiksīm nopļauti mūžīgai dzīvei Kristū. Tur mēs pilnībā sapratīsim, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes. Āmen!

Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

## **Mācītāju uzrunas**

### **Auglīga sēkla un tās raža**

*Tajā pašā dienā Jēzus, izgājis no nama, apsēdās jūras krastā. Un liels ļaužu pūlis sapulcējās pie viņa. Tādēļ viņš iekāpa laivā un apsēdās, bet ļaudis stāvēja krastā. Viņš tiem daudz runāja līdzībās, teikdams: “Redzi, sējējs izgāja sēt. Viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda. Cita krita akmenājā, kur tai nebija daudz zemes; tā tūlīt uzdīga, tādēļ ka tā nebija dziļi zemē. Bet, kad saule uzlēca un dedzināja, tā nokalta, tādēļ ka tai nebija sakņu. Cita sēkla krita starp ērkšķiem, un ērkšķi izauga un to nomāca. Bet cita sēkla krita labā zemē un nesa augļus – cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.” Tad nu ieklausieties līdzībā par sējēju: pie ikviena, kas Valstības vārdu dzird, bet neaptver, nāk ļaunais un nolaupta, kas iesēts viņa sirdī. Šis ir tas, kas iesēts ceļmalā. Bet kas sēts akmenājā – tas vārdu dzird un to tūlīt ar prieku uzņem, bet viņā nav sakņu, un viņš ilgi neiztur. Kad nāk spaidi un vajāšanas vārda dēļ, tas tūlīt apgrēkojas. Bet kas sēts starp ērkšķiem – tas vārdu dzird, bet laicīgās rūpes un bagātības viltus to noslāpē, un viņš kļūst neauglīgs. Bet kas sēts labā zemē – tas vārdu dzird un saprot, un viņš nes augļus – cits simtkārtīgus, cits sešdesmitkārtīgus, cits trīsdesmitkārtīgus.”*

*(Mt 13:1-9, 18-23)*

*“Savā gaismā vadi mūs, droši pakaļ iesim. Dzīve tad bez laimes būs, ja māņiem līdzī skriesim. Patiesība tur vien mīt, kur Tavs vārds mums sirdī krīt.” (Jaunā Dziesmu grāmata, 173)*

Šajos Pļaujas svētkos es aicinu pārdomāt Jēzus Līdzību par sējēju. Jēzus ir pludmalē. Pie Viņa sanāk cilvēki, klausīties Kristus vārdos. Varētu

padomāt: “Izcili piemērota situācija Dieva Vārda sludinātājam!” Tomēr, ja palūkojamies ciešāk, šajā evaņģēlija tekstā redzam, ka viss nemaz nav tik vienkārši...! Jaunās Derības evaņģēlijos mēs lasām par daudziem atgadījumiem, kad Kungs atklāti sludina. Mēs lasām arī, cik Viņa klausītāji atšķirīgi reagē uz Viņa vārdu. Citi vārdu uztver ar ticību; citi nocietinās; citi meklē piekert vārdos. Mēs lasām, cilvēku pūlis sapulcējas pie Jēzus, bet... kas tie ir par cilvēkiem? Daudz var pateikt jau no tā, kā Kungs izvēlas viņiem sludināt. Viņš sludina līdzībās. Tie nav cilvēki, kuri tā vienkārši pieņems Dieva Vārdu. Tas mums māca paplašināt savu redzesloku un kļūt gudrākiem! Kristus ir pasaules Gaisma, kas spīd tumsībā. Šo misiju Viņš nodod tālāk Savai Baznīcai: sludināt Evaņģēliju visai radībai. Tas vēl nav viss! Pasaulē ir daudz tādu, kas Kristus Patiesības pērles nenovērtēs — tieši otrādi! Kā tad sludināsi pasaulē, kurā ir tik dažādi cilvēki? Mēs varam mācīties no Jēzus. Viņš sludina, bet ne tiešos vārdos.

Mūsdienās kristieši pielieto metodes, kas māca pasniegt pērles, uzdodot jautājumus. Tādā veidā tie tiek virzīti pie Kristus Patiesības. Šajā evaņģēlija tekstā Jēzus lieto salīdzinājumus. Viņš salīdzina lietas, kuras pūlis lieliski pārzina, tādējādi ļaužu pūlis var izsekot līdzī šo vārdu loģikai. Tā tie tiek vadīti pretī Patiesībai. Pat tad, ja tie visi būtu neticīgi, kā arī negribētu iedziļināties Dieva Vārdos, tomēr, neskatoties uz to, tie šādā veidā var nonākt pie atziņas: „Kāda ir viņu pašu attieksme pret sludināto Vārdu? Ko tad viņi sagaida, atnākot klausīties? Kā tad ir ar to cilvēku, kas klausās? Pie kāda veida augsnes Tu sevi pieskaiti? Vai Tu esi ceļmala, kur sēklai nav vietas, kur nostiprināties? Kur vārds uzreiz tiek apklusināts? Vai arī klinšaina vieta, kur vārds nevar iesakņoties? Vai arī tāda, kur vārds tiek uzreiz nomākts? Vai arī auglīga vieta, tāda, ka vārds var nest arī kādus ticības augļus?”

Kas tad bija par iemeslu, kādēļ Sātans varēja pagrābt iesēto vārdu, kas sēts cilvēka sirdī? Tādēļ, jo cilvēks gan dzird, bet necenšas saprast. Ja mēs gribam zināt, ko tad šajā kontekstā nozīmē “saprast,” no oriģinālvalodas burtiski tas nozīmē „salikt lietas kopā.” Tas nozīmē, ka tad, kad dzirdi par vienu lietu, tad vēl otro vai trešo un ceturto – tad šīs atsevišķās lietas ir jāsaliek kopā. Un tikai tad tās sāk veidot kopīgu attēlu. Tā rodas saprašana! Tā veidojas kristīgs pasaules redzējums!

Cilvēks klausās Dieva Vārdu. Kaut kas taču no tā ir jāizsecina! Ja neizsecina, tad Vārds paliek neauglīgs, bet izsecinot – dzīvē kaut kas no tā var piepildīties!

Kādēļ pārbaudījumi dzīvē varēja kaitēt tam, kas taču ar prieku uzņēma Dieva vārdu? Tādēļ, ka viņš bija uzņēmīgs vienīgi uz īsu laiku. Iesakņošanās ir process, kurā cilvēks atrod vērtību ticībā. Šī ticība tiek pieņemta, tad tā kļūst par daļu no cilvēka dzīves. Vienīgi ar saprašanu ir par maz! Ir jāmeklē Dieva Vārdos kas tāds, ko labprāt klausītājs arī paturētu, ko labprāt arī izdzīvotu! Ir taču tik daudz lietu ticībā, kam ir neizmērojama vērtība! Kaut vai salīgšana ar ikvienu! Tu varētu atbrīvoties no absolūti nevajadzīgām problēmām un spriedzes! Vai tā nebūtu milzīga vērtība, ja mēs tiešām iesakņotos Dieva vārdā, kur Kristus māca par piedošanu citiem!? Ja mēs meklētu piedošanu pie katra... Kas gan varētu to atsvērt? Tas ievērojami uzlabotu dzīves kvalitāti! Kādēļ mums tajā neiesakņoties? Tāpat arī, ja ticības dēļ nāktu ciešanas un pārbaudījumi, ja arī kaut kas tiktu mums atņemts, bet caur izlīgšanu un piedošanu, mēs iemantotu brīnišķīgas lietas, kuras pat Sātanam būtu grūtības atņemt! Kādēļ rūpesti un dzīšanās pēc pasaulīgās bagātības varēja apslāpēt vārdu? Pat ja cilvēks saprot vārdu, pat tad, ja tas iesakņojas, tomēr visu uzmanību paņem citas lietas... raizes... Ja viss, ko mēs redzam, ir raizes un uztraukums, kad mēs ieslīgstam pagātnes apraudāšanā, kad aizraujamies ar naudu un visu uzmanību veltām, lai to vairotu. Tas viss mūsu acu priekšā kļūst arvien lielāks un lielāks, līdz vairs neko citu neredzam. Līdz mūsu raizes, mūsu pārdzīvojumi un dzīšanās kļūst par visu mūsu dzīvi un mūsu pasauli, kurā mēs dzīvojam. Tad mēs vairs neredzam nedz Dievu, nedz Kristu, nedz kādu Viņa vadību vai svētību.

Tādēļ Jēzus aicina palikt nomodā! Novērst uzmanību no šīm lietām un uzlūkot Kristu. Ieklausīties Dieva vārdos. Uzlūkot to, ko Dievs dāvina. Kā Viņš tevi pamāca. Un tad arī izdzīvot Viņa garīgo vadību.

Gadās, ka Dieva vārda sēkla krīt veiksmīgi un kādi cilvēki tiešām nes augļus. Šeit būtu svarīgi pamanīt, ka ne jau tādēļ, ka cilvēks nes ticības augļus, ne jau tas ir par iemeslu, ka tas cilvēks ir laba augsne, bet gan Dieva vārds ir tas, kas nes cilvēku dzīvēs ticības augļus. Ja vien ir vēlēšanās tās lietas saprast. Ja vien ir vēlēšanās atrast to vērtību un iesakņoties tajā. Ja vien mēs esam gatavi veltīt tam kaut nedaudz laika. Dieva vārds darīs. Tas, ka šajos Pļaujas svētkos kāds ir bijis pietiekami ieinteresēts, lai lasītu šo mācītāja uzrunu, tas pierāda, ka Dieva vārds dara! Arī vēlme meklēt ticību stiprinošus vārdus ir ticības auglis. Tas ir auglis, kuru izdod Dieva vārda sēkla.

Dieva Vārds nāca caur pravieša Hozejas lūpām, tajos lieliski atklājās, kā tad Dievs mums liek nest tos augļus: „Es viņam teikšu, es viņam

pievērsīšos! Es kā zaļoksna ciprese – no manis tev augļi!” (Hoz.14:9-10) Dievs Tas Kungs ir tas cēlais koks. No Viņa nāk visi labie ticības augļi. No Viņa nāk vārds. No Viņa nāk dzīvība un atjaunošanās. No Viņa garīgā raža. Par to paldies Viņam!

Māc. Gints Graudiņš, 2023. gada Pļaujas svētkos

## *Mācītāju uzrunas*

### **Pateicības vēstule**



Mīlie draudzes locekļi, mācītāji, priekšnieki un visi kalpotāji – bijušie un esošie, brāļi un māsas! Redz, kā Pateicības dienā, kas ir otrs Pļaujas svētku vārds, es patiesi rakstu šādu vēstuli, ko varētu saukt arī par Pēcvārdu rakstiem *Svētdienas Rītā*.

Šos pēdējos gadus Jūs man esat ļāvuši būt apcerē, lai nonāktu garīgā līdzsvarā. Par to paldies. Skatot rakstus žurnālā esmu neapmierināts, ka cenšoties izteikt gandrīz vai visu dzīvi, esmu lielāko tiesu pagājis garām galvenajam – cilvēkiem, ar ko kopā šis ceļš ir iets. Visos posmos, par visu taču ir kādas atmiņas, un te ir galvenā grūtība – nevar nosaukt visus, jo visi ir bijuši svarīgi! Kā par teātri saka, ka tas sākas no garderobes, no savas pieredzes zinu, ka bez vienas ģērbējas vai skatuves meistara izrāde nevar notikt, tā arī baznīcā, lai cik svarīgs un spējīgs būtu mācītājs, viņam ir vajadzīgi blakus kalpotāji, kas katrs dara savu lietu, lai visi kopā varētu svinēt dievkalpojumu.

Par to paldies.

Jāņa baznīcā ilgi, vairāk kā 60 gadus, kalpoja prāvests Jānis Liepiņš. Viņa ticības ceļš vienmēr jāatceras, jo viņš bija sākumā Ingus un arī manā kalpošanā. Tas, ka mēs zinājām, ka viņš klausās, lika būt atbildīgiem. Un arī pēc viņa, reti kurā draudzē ir vairāk par vienu mācītāju, mums vienmēr tā ir bijis, mēs zinājām, ka otrs klausās. Paldies par to.

Lielā žurnāla rakstos es pavēru tādu skatu uz draudzes dzīvi, kāds tas ir no mācītāja puses, ne pilnīgu, bet tomēr citādu. Par to, kā veidojas

attiecības mūsu starpā, kā mēs kurš saprotam savu vietu ticības ceļā, ko esam gatavi uzņemt no Dieva vārdiem un kā šis ceļš mainās laika gaitā, par to var runāt bezgalīgi, tāpēc jau tas ir ceļš. Un tas ir gan redzams, gan ļoti bieži arī neredzams kā cilvēka dzīves gājums. Šaurais un platais, prom un atgriešanās, slidenais, pazušanā un dzīvībā, Kunga ceļš un muļķa ceļš, Bībelē tas minēts 78 reizes, un visi mēs zinām paša Kristus teikto: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība.”

Mēs to ejam kopā, bet tomēr katrs savu. Otram var palīdzēt ar padomu, pamācību, stiprinājumu, bet jāceļas un jāiet pašam. Tā jau mācītājiem ir, pēc pāris vārdiem mēs ieraugām patiesības, kas jau sen ir izteiktas evaņģēlijos un tās mums ir jāatkārto! Tāda redze mums ir dota. Paldies par to.

Daudz ko redz gados vecākie, viņiem ir sakrāta pieredze, viņi var to ceļu, par kuru teicu, izvērtēt. Tādēļ viņu kalpošana ir apzināta, tā ir diakonija, rūpes par citiem, kam grūtāk. Tad paši diakoni var iztaisnot muguras un teikt, vēl jau nav tik traki, es tūri labi tieku ar visu galā. Paldies par to. Un mīliet arī sevi, ne tikai savus tuvākos!

Korī un ansablī ar pieredzi... netraucē jau, bet, ja tikai kā “skanošs varš vai šķindošs zvārgulis”, tad ilgi nevarēs, jo kopā satur vārdos neizteiktā mīlestības pilnā attieksme – pret savu kalpošanu, pret dziesmu, pret diriģenti :) Paldies par to. Arī diriģentei, ka viņas mīlestība panes visu.

Taisnība ir, ka mēs atceramies cilvēku darbus, teikto, mācīto, kopīgi piedzīvoto un nav tiesa, ka pamazām viss aizmirstas. Tieši pretēji, iegūst citu atmiņas dziļumu. Gotfrīds savā vietā, viņa stāja un runa, es neņemos to aprakstīt, bet acu priekšā aizvien dzīvi. Gundega, baznīcā un arī mājās, kur es pēdējos gadus braucu ar Vakarēdienu. Kā lai viņas piemēru izsaka jaunākiem? Iveta, mācītāju atbalsts un saprašanās. Īsta kopība gadu desmitu garumā. Paldies arī citiem, kas jau mūžībā.

Visus šos gadus mūsu baznīca tiek restaurēta, un tā tas būs arī turpmāk. Meistari ne vienmēr darbojas redzami un mēs pat neievērojam, ka atkal kāda vieta ir sakopta, bet uzreiz redzam, kas vēl nav. Paldies Egilam un viņa celtniekiem.

Es iesāku ar to, ka vārdus nevar nosaukt, bet nenoturējos un tomēr sāku atmiņā cilāt. Esiet droši, kad Jūs redzēšu, tad atcerēšos – pie altāra, durvīm, ar slotu, ar skrūvgriezi, ar lāpstu, papīra lapu, Bībeli rokā, galdu klājam, kafiju lejam, traukus mazgājam...



Tik to kundzi, kura uz baznīcas solu augstās atzveltnes pretī kancelei bij' uzkāpusi, un kopā ar ziemassvētku egles rotājumiem pārgrieza arī elektrības vadu, to gan neatceros, bet dzīva viņa palika, tas nu tiesa.

Jūs jau zināt, ilgi es nopietns nevaru, tas arī tiesa un Paldies Dievam par to!

Lai Jums un mums ir možs prāts ticības ceļā ejot, veselība, fiziskā un garīgā, lai nav jāklībo un jāsež rindās pie ārstiem.

Lai blakus ir uzticams cilvēks, ar kuru par Dieva lietām parunāt. Lai ir laiks pateicības lūgšanai. Lai nekad neaizmirstas pateikties par visu, ko Viņš mums dod.

Paldies par šiem 25 gadiem Rīgas Svētā Jāņa baznīcā\* !  
Lai Dievs Jūs svētī un pasargā!

Juris Zariņš, Mācītājs emeritus

(\*Regulārā kalpošana no 1998.g.1.novembra)



*Ģimene – Aija, Jānis, Juris, Juris, Skaidrīte, Justs, Rebeka, Edmunds*

## Svētrunas pieraksts

### Pestīšanas cerības bruņu cepure

Māc. Ingus Dauksta svētruna no Rīgas Sv.Jāņa atskaņošanas saraksta/playlist **“Dieva ieroči”**;

visas svētrunas no šī saraksta pieejamas:

<https://youtube.com/playlist?list=PLe8vrd7GognB9VdB1kktb60LONqaaZS83&si=Mrbx6k0jzgUGz6gt>

2023. gada 6.augustā

Jāņa evaņģēlijs 14:1-3 **“Jūsu sirdis lai neiztrūkstas! Ticiet Dievam un ticiet man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai es jums sacītu, ka es eju jums vietu sataisīt? Kad es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, es nāksu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu tur, kur es esmu”**.

Mūsu pestīšana jeb glābšana ir svarīgākā vēsts; ne velti mēs Kristu parasti saucam par Pestītāju, ne Uzvarētāju, ne velti apustulis Pāvils evaņģēliju sauc arī par pestīšanas evaņģēliju: **“Viņā arī jūs esat dzirdējuši patiesības vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju, un, Viņam ticēdami, esat saņēmuši Svētā Gara zīmogu pēc apsoltījuma”** (Efez.1:13).

Šodien turpinām mācīties par **Dieva ieročiem**, ar kuriem stāties pretim visām velna viltībām.

Viena no velna viltībām ir radīt mūsos **viltus cerības**, kurās pieviļamies, vai arī novest mūs stāvoklī, kad mums **zūd cerība**, radot izmisumu, pārvēršot cilvēka iekšējo pasauli par bezcerīgu, ar pasaulīgām skumjām pārņemtu.

To viņš panāk gan ar viltus mācību, manipulējot kristiešu prātu ar kādām īpašām, izceltām domām. Dažkārt viņš uzrāda pasaules labumus, kurus mēs neiegūsim nekad, tad labklājības līmeni, kuru nekad nerasnīsim, veselības līmeni, kas mums nekad nebūs pieejams, iepriecinājumu, kuru citi bauda, bet tu pats nē. Dažreiz viņš uzrāda arī, cik citi ir garīgi, ticīgi, vai arī kādi citiem ir panākumi evaņģēlija laukā, svētajā dzīvē, ka tev tāds līmenis nekad nebūs pieejams.

Vienus viņš iedzen izmisumā par garīgo cīņu, par tās iznākumu, cīņu ar savu grēku, bet citus tur izmisumā par tuvinieku, draugu vai citu svarīgu

cilvēku nevēlēšanos uzklausīt Kristus evaņģēliju. Vienus skumdina tuvinieka nāve, citus pasaules ļaunums. Dažreiz šķiet, ka viss, ko tu dari vai ko lūdz, ir veltīgs, jo nav redzami nekādi rezultāti.

Bieži vien cilvēks pamana pieaugošu bezcerību sevī pašā, tādēļ apustulis norāda, ka kristieša bezcerības avots ir velna viltība, kas ietekmē ne tikai mūsu dzīves prieku, bet arī garīgo cīņu un tās rezultātu, tas ir – pastāvēšanu un uzvaru.

Kāpēc tas tā notiek? Tāpēc, ka tad, kad **grēkojam pret To Kungu, uzticēdamies tikai redzamajam**, tam, ko varam sataustīt, tam, ko varam baudīt, pestīšanas prieks tiek nomākts ar pasaulīgām rūpēm. Tu sāc domāt par zemes lietām, un debesu lietas atstāj novārtā. Tu klausī savam miesas prātam, un necenties izprast sava Kunga – Kristus prātu.

Arī tā ir velna un miesīgā prāta viltība, kad vienīgo avotu, no kura Garā dzīvojam, tas ir, **Dieva vārdu atstājam novārtā**, ne uzklausot, ne lasot, ne pārdomājot. Kāds brīnums tad ir tas, ka kristieša dvēselē sētais vārds nenes labus augļus, kā mēs esam dzirdējuši līdzībā par Sējēju un Dieva vārdu, ko Viņš sēj cilvēku sirdīs. Tāpēc jau arī sētais Vārds nenes labus augļus, bet bieži vien ir brīdinājums un nosodījums, kādos pat rada arī pilnīgu bezcerību. Tāpēc apustulis Pāvils vēstulē kolosiešiem raksta kristiešiem: “Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām.”

**Kristietim ir jāklūst par Kristus mācekli**, lai mūsu domas Kristū tiktu pasargātas. Apustulis Pāvils šo ieroci salīdzina ar bruņu cepuri. Tajā laikā apustulim bija saskarsme ar labākajiem Romas karavīriem, t.s. pretoriešiem, kas bija imperatora personīgā miesassargu gvarde. Viņi bija apbruņoti ar vislabāko tā laika apbruņojumu, vislabāko kalēju izkaltu, kas gan bija līdzīgs kā parastam leģionāram, bet izturīgāks, vieglāks, un aizsargāja karavīru no ienaidnieka triecieniem un dūrieniem.

Metāla cepurei bija piestiprinātas plāksnes – ausu sargi. Tie atgādina – sargi savas ausis, **ko tu klausies nepārtraukti**, kas ienāk caur tavām ausīm? Vai tu grēko pret To Kungu, klausīdamies pasaules vēstis? Dieva vārdu atstāj novārtā, aizmirsi, ka tu nedzīvo no maizes vien? Tu nedzīvo no ziņām, labām vai ļaunām, bet tu dzīvo no Dieva vārda. Ko tu dzirdi – no tā barojas tavs prāts un dvēsele. No tā, ko tu dzirdi un uzņem, tālāk atkarīgs tavs iekšējais stāvoklis.

Ausu sargi bija ar caurumiem, lai dzirdētu komandiera pavēles un taures signālu kaujas karstumā.

Tas mums atgādina mūsu pienākumu **rūpīgi klausīt Dieva vārdam, klausīt Viņa pavēles, Viņa mācību, Viņa apsolījumus.**

Šodien tad arī īpaši atdarīsim savas “Gara ausis” pestīšanas cerības vārdam. Šī vēstule ir rakstīta kristiešiem, tajā jau tika atgādināts, ka **esam žēlastībā pestīti** ticībā, ka tas nav no mums. Pestīšana nav jānopelna vai jāizcīna garīgā cīņā, tā ir dota **kā dāvana**. Tas nav no cilvēkiem, tas nav no tavām spējām, tas nav no tava svētuma. Drīzāk pretēji visam tam, kas tu esi, drīzāk pretēji visam tam, uz ko tu ceri un domā. Tā ir Dieva dāvana, To Kristus ar savām asinīm un krusta nāvi ir tev un man, un visiem ļaudīm sagādājis, ciezdams, uzņemdam mūsu grēkus, pienaglodams tos ar sevi kopā pie krusta Golgātā, tādā veidā izpirkdams mūs no Dieva taisnās tiesas, un Tā ir tā pestīšanu, ko Viņš mums dod kā dāvanu. Tātad Viņa klausītāji, šīs vēstules saņēmēji, kas uzklausa šīs vēstules vārdus, viņi šo pestīšanu jau pazīst, tā ir saistīta ar taisnošanu. Attaisnotie, no Dieva tiesas un dusmām atpestītie, uzklausa šos vārdus.

Tāpēc šo bruņu cepuri labāk attēlot, kā Pāvils apraksta to 1.vēstulē tesalonīķiešiem, saistot ar pestīšanas cerību, ar kaut ko, kam jānotiek, kas ir nākotnē. Ja mēs pestīšanu no Dieva dusmām un tiesas esam saņēmuši jau tagad, caur ticību uz Kristus evaņģēliju, tad mēs saprotam, ka šeit ir runa par mūsu pilnīgo pestīšanu, ne tikai no Dieva soda un velna varas, un kundzības pār mums, bet **pilnīga atpestīšana** arī no grēka varas un velna klātbūtnes, kas pēc Dieva apsolījuma notiek **pēc Kunga Kristus atnākšanas**, mūsu augšāmcelšanas vai pārvēršanas. Vārdus *“pilnīga pestīšana”* šādā nozīmē apustulis Pāvils arī lieto savās vēstulēs. Romiešiem 13.nodaļā viņš raksta, *“to dariet, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega, jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi”*.



Tātad šeit vārdu “pestīšana” viņš lieto nākotnes formā. Tā ir tā pestīšana, uz kuru mēs ceram, kad mēs pilnībā tiksīm atbrīvoti no grēka, no viņa klātbūtnes mūsu miesā, no viņa ietekmes uz mūsu prātu un dvēseli, no velna un visām viņa viltībām, no nāves un šīs pasaules varas tiksīm pilnībā atpestīti. Kungs Kristus nāk un tādēļ pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad mēs

ticībā uz Kristu saņēmām grēku piedošanu un attaisnošanu no visiem saviem grēkiem, pārkāpumiem un noziegumiem.

Arī apustulis Pēteris raksta līdzīgi, *“ka jūs Dieva spēkā tiekat pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā”* (1.Pētera 1:5). Viņš runā par to, ka Dieva ļaudis ir pestīti no Dieva dusmām, no Dieva tiesas, bet pilnīga pestīšana ir sagatavota un ir saistīta ar tām lietām, kuras mēs ticībā esam pieņēmuši un kuras **mēs apliecinām** savā ticības apliecībā, bet kuras mēs ar savām acīm neredzam, netaustām, bet **cerībā gaidām**.

Tā ir šī pilnīgā pestīšana, ko gaidām, un Bībeles grieķu vārda nozīme ir “cerīga gaidīšana” uz kaut ko priecīgu labajā, pozitīvajā nozīmē (nevis cerīga gaidīšana uz kaut ko sliktu, jo tā pieder velnam, un viņa cerība ir tikai degošais sēra ezers un mūžīgs sods par viņa noziegumiem). Mums tā ir priecīga gaidīšana, kad **Dieva apsolījumi Kristū visi tiks piepildīti**. 1.vēstulē tesalonīķiešiem Pāvils arī raksta draudzei, *“mēs, kas piederam dienai, būsīm skaidrā prātā, tērpsimies ticības un mīlestības bruņās, un uzliksim pestīšanas cerības bruņu cepuri”*. Viņš atkal ņem šo līdzību no romiešu karavīru cepures un jau konkrētizē – pestīšanas cerības bruņu



cepuri. Mēs neredzam šo pestīšanu, jo neesam vēl Dieva valstībā, un mūsu dzīves vēl nav tādas, kuras norādītu, ka esam pilnībā atpestīti no grēka klātbūtnes, no velna ietekmes caur kārdinājumiem uz mums, bet mēs ar ilgu pilnām nopūtām, gluži tāpat kā radība gaida savu pestīšanu no iznīcības, arī mēs gaidām, kad saņemsim *“savu bērna tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu”*. Rom. 8:24 rakstīts: *“Jo cerībā mēs esam pestīti. Bet tas, kas jau redzams, nav vairs cerība. Jo, ja kāds jau ko redz, vai tam uz to vēl jācer?”* Tātad cerība skatās uz priekšu, uz nākotni, nevis to, kas mums pieder tagad, vai mūs ietekmē tagad. Pestīšanu no grēka, velna un nāves mēs saņemam ticībā, tāpēc pestīšanu tu netausti, tu viņu neatradīsi redzamu. Tu to atrodi tikai un vienīgi evaņģēlija vārdos, jo Evaņģēlijs kļūst par Dieva spēku tavai un katra ticīgā pestīšanai, ja tu tici tā vēstij. Rom. 1:16 teikts: *“jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir*

*Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdam visupirms un arī grieķim.”*

**Pestīšanas cerība** līdzīga bruņu cepurei. Paraugš mums ir pats Kungs Kristus, un pestīšanas cerības avots ir Viņš pats, un Viņa evaņģēlijs. Vēstulē kolosiešiem 1:21-22 lasām — *”Arī jūs, kas kādreiz bijāt atsvešinājušies un ienaidā ar Dievu sava sirdsprāta un ļauno darbu dēļ, Viņš tagad salīdzinājis, Savā cilvēciskā miesā izciezdams nāvi, lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā...”* Redzi, kādus cerības pilnus vārdus Viņš apraksta par tavu nākotni. Viņš tevi ir salīdzinājis, pie krusta mirdams, ņemdams visas dusmas un sodu, visu bardzību un taisnību, ko tu esi pelnījis, lai tu varētu svēts, bez kļūdām un nevainojams stāties Viņa priekšā. **Ja tikai paliksi ticībā stiprs un nesatricināts, un nenovērsīsies no cerības**, kas ir dota Kristus evaņģēlijā, ko tu esi dzirdējis jau daudzus sludinām, un arī šodien tu to dzirdi.

Vispirms pestīšanas cerība ir balstīta evaņģēlija vēstī. *“Tērpsimies ticības un mīlestības bruņās un uzliksim pestīšanas cerības bruņu cepuri! Jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”* (1.Tes.5:8-9). Tie ir svarīgi vārdi, par kuriem domāt, tos apcerēt un glabāt savā sirdī. Tu neesi nolīkts dusmībai, Kristus nav vēltīgi miris. Tu domā, kas ar tavu grēku notiek? Redzi, Kristus to uzņēma uz sevis. Tu domā — es cīnos ar grēku, ar kārdinājumiem, un dažkārt iekrītu tajā, bet Kristus nav nolīcis tevi dusmībai, Viņš par tevi ir miris, nevis lai būtu zem Dieva taisnām dusmām, bet lai tu iegūtu pestīšanu. Lūk, tas ir ļoti svarīgi.

**Cerība par dzīvi mūžīgā Kunga Kristus klātbūtnē.** Mēs turpmāk lasām šajā pašā vēstulē tesalonīkiešiem — Viņš par mums ir miris, *“ lai mēs kopā ar Viņu dzīvotu, vienalga, vai esam nomodā vai aizmiguši”* (1.Tes.5:10). *Svarīgākā dzīve nav šī*, kurā tu vari iemantot kādus zemes labumus, kurā tu vari sasniegt kādus īpašus mērķus sev, vienalga, lai cik tie būtu cēli vai tikumīgāki nekā šajā pasaulē pierasts. Tas viss nobāl tās cerības priekšā, ka mēs varam dzīvot ar Kristu, kas par mums ir miris, lai ar Viņu dzīvotu kopā (nevis bez Viņa).

**Padomā, vai tavas cerības ir bijušas saistītas ar Kristu**, dzīvot ar Viņu kopā šeit, un vai tava cerība ir uz augšāmcelšanos, dzīvot ar Viņu kopā pat nomirstot?

Vienalga, vai esam nomodā vai aizmiguši, Viņš ir miris, lai mēs kopā ar Viņu dzīvotu.

Atcerēsimies atkal šos vārdus no evaņģēlija lasījuma, — *“Kad es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu tur, kur es esmu”*. Redzi, Dieva vārds tevī rada cerību, bet ir ļoti svarīgi saprast, kas tā par cerību. Tā ir pestīšanas cerība. Tā nav cerība nokārtot savu dzīvi, tā nav cerība nodibināt labu ģimeni, tā nav cerība iegūt bērnus, mazbērnus, mazmazbērnus un kaut kādu tev pieņemamu labklājību. Tā ir cerība uz mūžīgu dzīvi kopā ar Kristu, tagad un mūžībā. Lai būtu ar Viņu kopā, **“lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs”** (Jāņa 14:3b). Lūk, šī ir cerība uz augšāmcelšanos un mūžīgu dzīvi kopā ar Kristu!

Tiem, kas domā par to, kāpēc, kādēļ, uz kuriem mēs ejam, kāds būs dzīves noslēgums, tie ir Dieva vārdi, kas iedrošina. 2.Korintiešiem 1.nodaļā apustulis Pāvils rakstīja, ka viņi bija pakļauti tik smagām ciešanām un vajāšanām, ka vairs necerēja palikt dzīvi. Parasti mēs ceram palikt dzīvi, vai ne? Kad vairs neceram, liekas, nu būs pēdējais izmisums, bet viņš nesaka, ka tas ir pēdējais izmisums. Viņš saka, ka tad, kad vairs cerības nebija palikt dzīviem, tad mēs paļāvāmies uz Dievu, kas uzceļ augšā mirušos. **Vai tu paļaujies uz Dievu, kas ceļ augšā mirušos?** Vai tu esi kā Ābrahāms, kas



devās pie altāra, kur bija viņa dēls, un kuru viņš upurēja ticībā un cerībā, ka Dievs, kurš ir apsollījis viņam, ka no šī dēla, no Īzaka, viņš daudz tautas cels, un, ka Dievs var uzcelt mirušos augšā, un šī ticība Tam Kungam patika?

Dieva vārdi mums katram arī saka, — šī pasaule nav viss. Atstājot visas savas viltus cerības šeit, tās visas nogremdējot, **tu neko neesi zaudējis**, jo tev ir pestīšanas cerība. Tā ir mūžīgās pestīšanas cerība, nevis īslaicīgās; un tā ir pāri šīs zemes, un šīs dzīves robežām. Tā ir cerība arī uz augšāmcelšanos.

Apustulis Pāvils raksta vēstulē 1.Kor. 15:51-55 *“Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiks pārvērsti, piepeši, acumirkļi, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?”* Lūk, tāpēc šie Dieva apsollījumi, šie Svētā Gara iedvestie vārdi ir

tie, kurā ir mūsu cerības avots, un kur mēs arī vēršam visas savas ilgas, arī savas gaidas, jo cerība to arī nozīmē – **gaidīt ar pārliecību to labo, ko Dievs mums ir apsolījis.**

**Gaidīt.** Vēstulē filipiešiem viņš raksta, “...*mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas.*” (Fil. 3:2-21). Viņš arī raksta tesalonīķiešu draudzei, ka par šo augšāmcelsanos, par svēto aiziešanu Dieva mierā mums jābūt skaidrībā, lai mēs nenodotos skumjām, kā tie, kam nav cerību.

Kam tad nav cerību? **Cerības nav ateistam**, cerības nav tam, kurš Kristu ir noraidījis, tam, kurš noraidījis Viņa vēsti. Kāpēc? Tāpēc, ka tam, kas Dieva Dēla vēstij neklausa, uz viņu paliek Dieva dusmība. Dieva dusmība pāriet tikai un vienīgi tad, kad cilvēks uzticas Dieva vēstij par Kristu, par Kristus upuri viņa labā. To arī sauc par Pestīšanas evaņģēliju. Tam ticībā mēs saņemam **Svētā Gara klātbūtni** sevī, ko Pāvils sauc par zīmogu, par nākamā mantojuma ķīlu.

Lūk, tāpēc viņš saka – **ieprieciniet cits citu ar šiem vārdiem**, lai būtu cerība. Kristus par mums ir miris un augšāmcēlies; tie, kas ticībā aizmiguši, viņš skaidro, pirmie celsies, pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, tiksīm aizrauti kopā ar viņiem padebešos, pretī Tam Kungam. Tad mēs būsīm kopā ar To Kungu vienmēr.

Atkal apustulis Svētajā Garā norāda, ka tas ir **mūsu mērķis, būt ar To Kungu kopā vienmēr.** Pat ne ar saviem tuviniekiem, kas ir aizgājuši pirms mums no šīs pasaules, bet galvenā cerība ir būt ar To Kungu vienmēr. Pat tad, ja visi tavi tuvākie cilvēki atsakās no Kristus, pat tad, kad viņi nolād Kristu, pat tad, kad tava sludināšana, mācīšana, tava pacietīgā lūgšana un aizlūgšana nav nesusi nekādu rezultātu! Tavas dzīves mērķis nav viņu pestīšana, bet Dieva debesu aicinājums Kristū, tavs personīgais aicinājums, ka Viņš tevi ir aicinājis ar Evaņģēliju. Tā ir tava cerība, ka Viņš to piepildīs tikai tev.

Tava cerība ir pats Dievs, jo tikai Viņa varā, Kristus varā ir nolādētu, apcietinātu grēcinieku sirdis vērst pie Kunga Kristus. Ne tavā varā, bet Kristus varā. Tu esi tikai tā mute, kas šo Vārdu pasludina. Tu esi tas, kas atver savu muti sludināšanai, tāpēc mēs aizlūdzam viens par otru, lai mūsu mute droši atvērtos sludināšanai. Bet **tikai Dievs ir tas, kas dvēseli pārliecina, lai tā pieņemtu Kristu**, kas pasaulei ir muļķība, bet tam, kas tic uz Kristus evaņģēliju, tā ir nepārspējama Dieva gudrība, tas ir nepārspējams



Dieva spēks. Par to apustulis Pāvils raksta vēstulē Titam, — cerība uz mūžīgu dzīvību, jo “Dievs, kas nemelo, ir apsolījis pirms mūžīgiem laikiem; bet savā laikā Savu vārdu ir atklājis vēstī, kas man uzticēta pēc Dieva, mūsu Glābēja, pavēles (Titam 1:2-3)”.

Ko vēl evaņģēlijs saka par mūsu cerības avotu? Viņš runā par nākamā mantojuma godību mūžībā. Apustulis Pāvils jau iesākot vēstuli efeziešiem saka, es par jums aizlūdzu, lai Kristus Jēzus, godības pilnais Tēvs, “*jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums*” (Efeziešiem 1:17-18). Kādu cerību viņš dod un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot? Tātad **ir mantojums, kas tev noglabāts debesīs**. Kristus klātbūtne, Viņa godība arī tevi ietvers. Viņa godība tevi apsegs. Dievišķa godība nāks pār tevi, jo tu būsi kopā ar Kristu mūžīgi mūžos, Viņš liek to savējiem iemantot. Arī apustulis Pēteris par to rakstīja savā 1.vēstulē, ka Viņš mūs glabā ticībā uz Jēzu Kristu “*neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums*” (1.Pētera 1:4). Redzi, tev debesīs ir uzglabāts mantojums, tu vēl nezini, kāds viņš būs, bet pats galvenais ir tas, ka tu būsi kopā ar Kristu, ar savu Kungu mūžīgi.

Tu kopā ar Viņu dzīvosi, tas vien jau ir mantojums, jo Dievs ir labākā tavas dzīves daļa, arī mūžībā Viņš ir tava labākā daļa. Turpretī tas, kas mēģina tavu aci piesaistīt šeit, šinī zemes dzīvē, t.i., **šis pasaules godība, tas nav nekas, salīdzinājumā ar to, kāda godība ir Dievam**, un ko Viņš grib tev piešķirt. Īpaši Viņš to arī atgādina tiem, kas cieš. Tiem, kas panes sāpes un ciešanas Kristus evaņģēlija dēļ. Īpaši Viņš to atgādina tiem, kas cieš netaisnības.

Tiem, kas cīnās šo garīgo cīņu, viņš mudina **nepagurt, neatlaisties**. Viņš saka, jūs zināt, ka jūsu darbošanās Tā Kunga lietās nav veltīga, jo jums mantojums ir noglabāts. Jūsu alga ir liela debesīs, Jēzus saka, ja jūs izturēsiet vajāšanas, zaimus, apsmieklus, nievāšanas, pat nāvi, tad pie Kristus ir noglabāta tava cerība, tur tiek glabāts tavs mantojums, tur tiek glabāta tava godība.

Es domāju, ka tagad mūsu cerība ir atjaunojusies, pēc šo Dieva vārdu uzklaušanās.

**Šeit mēs esam kā māla trauki — necili**, Dieva klātbūtni mēs nojaušam ticībā, bet tad, kad to, uz ko mēs ceram, mēs saņemsim, tad māla trauks būs jau pazudis. Tad būs tas trauks, ko Dievs mums dos ar

augšāmcelsanos, šķīsts, neaptraipīts, svēts, debesīm un Dieva svētumam piemērots, lai mūs, svētus un nevainojamus, varētu pievest Viņa priekšā.

Kristus nostādīs mūs Viņa priekšā kā savus brāļus un māsas, kā savu līgavu, mūžīgai dzīvei, mūžīgam svētumam, mūžīgai taisnībai, līdz ar to seko viss pārējais – **iepriecinājums, mīlestība un miers**. Pēc tā daudzi veltīgi dzenas šajā zemes dzīvē, bet Kristū tas viss tiek saņemts kā dāvana, kopā ar pašu Jēzu Kristu. Viņš ir mūsu cerība! Āmen!

Māc. Ingus Dauksts

## *Atmiņu stāsts*

### **Manā dzīvē atstātās „pēdas” un to sakarības**

Šā gada pēdējā ceturksnī mūsu draudzes Bībeles studijās tiek aplūkoti Vecās derības laika notikumi un to galvenie varoņi. Patiesībā tas viss saistās ar Izraēlas valsts pastāvēšanu šodien. Un par tās iedzīvotājiem. Kāds sakars ar to visu man?

Agrā bērnībā vasaras pavadīju Mellužos. Tā arī tur notika pirmā sastapšanās ar ebreju izcelsmes Gauperīnu ģimeni un viņu meitu Edīti, kura bija mana rotaļu biedrene. Tās bija vairākas vasaras. Un viņu ģimene bija pirmā, kas atstāja Latviju un devās uz ASV.

Vēlākos gados mana kolēģe bija Inna Lat. Mūsu starpā bija laba sapratne, šad tad viesojos viņu ģimenē, jo mums bija līdzīga vecuma meitas. Un tad 1973.gada rudenī arī viņas ģimene kopā ar vīra vecākiem devās uz savu senču dzimteni. Spilgti atceros pēdējās kopīgās pusdienas, kurās baudījām viņu tradicionālo virtuvi. Un tad, kad pajautāju Innas vīratēvam no Jēkabpils, vai nav grūti pamest visu sadzīvoto un doties nezināmā, uz ko viņš atbildēja: „Es jau esmu pietiekami dzīvojis, gribu redzēt savu senču zemi.”

Pēdējo reizi tikos ar Innu uz perona Rīgas stacijā: Rīga – Maskava – Vīne – Haifa.



Dagnija un Edīte

Tajā laikā es nebiju Bībeli lasījusi, patiesībā neko daudz par ebreju tautas vēsturi nezināju. Toreiz aizbrauca daudzi kolēģi. Diemžēl tad es viņus neizprašāju, kā viņi nokļuva Latvijā. Toreiz šķita, ka viņu tauta te tā ir dzīvojusi... kā citas tautas. Tostarp arī kolēģis Miša Kogans. Tas jau bija krietni vēlāk, Miša mums, kolēģiem, izpalīdzēja ar pārtikas apgādi. Klausījāmie viņa stāstus par kara gaitām un ģimeni, par brāli, kas atrodas Austrālijā. Un tad arī viņš kopā ar ģimeni emigrēja uz Izraēlu. Vēlāk nejauši uzzinājām, ka viņa īstais vārds ir Mordohajs. Atceros, ka mēs to lāgā nevarējām izrunāt un pukojāmies uz viņu, ka nebija atklājis mums savu īsto vārdu jau agrāk. Ir ziņas, ka viņš ir miris Izraēlā.



Kad pirmo reizi lasīju Bībeli, biju pārsteigta par Dieva vīru vārdā Lats. Man jau bija pazīstams šāds uzvārds! Tad vēl lielāks pārsteigums bija Esteres grāmatā stāsts par Mordohaju, benjamīnieti no Ahasvēra impērijas un ķēniņienes Esteres tēvoci, kurš bija aizvests trimdā no Jeruzālemes kopā ar pārējiem gūstekņiem (Esteres grām.2.nod 5–7). Jūds Mordohajs bija varens starp jūdiem, jo viņam rūpēja savas tautas labums. Lasot Bībeles tekstus, domāju par to, ka jūdiem nebija pieņemts atklāt savus īstos vārdus, domājams, ka tas tika darīts drošības dēļ.

Visilgākā draudzība mūsu ģimenei ir ar Perkinu ģimeni. Šovasar es pirmo reizi viņus izprašāju tā pa īstam, uzzinot vairāk, no kurienes viņi ir cēlušies.

Sallijas jeb Samuellas (ko uzzināju tikai šovasar!) Perkinas (dzim. Fiš) vecvecāki atbrauca no Pēterburgas uz Daugavpili 1900. gadā kopā ar saviem 11 bērniem. Sākoties karam 1941. gadā, Samuellas tēvs paņēma savu meitu un sievu, lai dotos kājām bēgļu gaitās uz Volgas dienvidiem. Tajā laikā vēl bija dzīva vecāmāte, kura atteicās viņiem doties līdzī. Zināms, ka viņa sadega Daugavpils sinagogā, ir domas, ka visi pārējie bērni arī, jo par pārējiem radiem viņu nav. Kopš Vācija sākusi izmaksāt holokaustā cietušajiem radniekiem naudu, Sallija saņēma ap 1200 eiro. Toreiz no visiem bērniem tikai Sallijas tēvs paglābās. Sallija kopā ar vecākiem izdzīvoja un atgriezās Rīgā. Tēvs bija ādu apstrādātājs, izgatavoja apavus. Samuella nu jau 29 gadus dzīvo Telavivā. Vīrs mira pirms septiņiem gadiem un ir apglabāts Izraēlā, turpat arī Samuellas mamma. Tēvs Rīgā.

Kad biju Izraēlā, viesojos viņu ģimenē, jo mums jaunība pagāja kopā Jūrmalā.

Samuellas un viņas vecākās meitas ģimene brauc uz Latviju vismaz 1– 1,5 mēnesi katru vasaru. Kad viņa atbrauc uz Latviju, tad tikai viņa **dzīvojo!** Viņa saka, ka tur, savā jaunajā Dzimtenē, viņai vēl joprojām nav viegli iejusties, kaut 29 gadi jau pagājuši.

Sallija stāsta, ka jaunajai paaudzei klājas vieglāk un labāk. Viņi gan ir savas zemes patrioti, taču arī viņus *velk* uz Latviju, ir ilgas satikt savus Latvijas draugus, kā arī elpot mūsu mīļās Latvijas gaisu, kas viņiem bieži tā pietrūkst.

Tādas ir manas atmiņas par mīļiem kaimiņiem, kādreiz tik lielās Izraēļu tautas vienu ģimeni.

Dagnija Piliņa

## ***Radīšanas liecības***

Fragmenti no Jonathan Sarfati raksta izdevumā Creation Ministries International (CMI) “Microbiome (and virome)”

<https://creation.com/microbiome-virome>

Viss raksta tulkojums latviski būs pieejams CMI vietnē:

<https://creation.com/latvian>

### **Mikrobioms (un viroms)**

*Dieva labestība radīja mūsos baktērijas (un vīrusus)*

Daudzi cilvēki jautā: "Kāpēc mīlošs Dievs radīja sliktas slimības ierosinošus patogēnus?" Kopējā atbilde ir trīskārša (ar plašāku informāciju zemāk, saistītajos rakstos):

Rocky Mountain laboratorijas, NIH–NIAID.

*Escherichia coli* skenējošs elektronu mikrogrāfs, cilvēka mikrobioma galvenā sastāvdaļa

1. Radīšanas nedēļā Dievs patiešām radīja baktērijas un vīrusus. Saskaņā ar 2.Mozus 20:8–11, Dievs radīja debesis, zemi un visu, kas tajās atrodas, sešās parastās radīšanas nedēļas dienās. Šai radīšanai loģiski



jāietver mikroskopiski organismi, kā baktērijas un vīrusi. Mūsdienās, izmantojot progresīvo zinātņi, var redzēt dažas no to pārsteidzošajām dizaina iezīmēm un līdz ar to arī Dieva radošo spožumu.

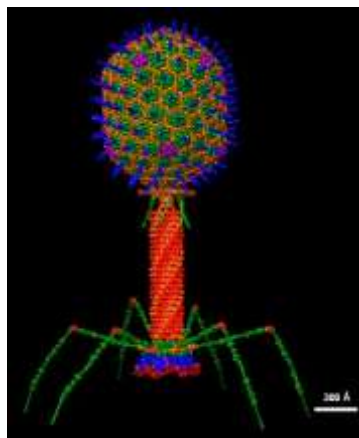
2. 1.Mozus grāmatā septiņas reizes teikts, ka Dievs radīja lietas “labas”, un, aprakstot galaiznākumu, viss bija “ļoti labs”. Tas nozīmē, ka radītajā nebija slimības. Tādēļ pat baktērijas un vīrusi tika radīti, lai tie būtu labi. Bet 1.Mozus grāmatas 3. nodaļa un vēstule romiešiem 8. nodaļa informē mūs, ka slimības, tāpat kā nāve un citas ciešanas, ir Ādama krišanas rezultāts. Tāpēc dažas baktērijas un vīrusi pēc grēkā krišanas kļuva par slimību izraisītājiem. Tomēr pat mūsdienās lielākā daļa no tiem ir noderīgi.

3. Dažus vīrusus Dievs radīja, lai tie nāktu par labu konkrētām radībām. Tomēr pēc grēkā krišanas daži vīrusi pārlēca uz dažādām radībām, tostarp cilvēkiem, un tagad izraisa slimības. Piemēram, gripas vīrusi sākotnēji bija labdabīgi vistu vīrusi, un Ebola un koronavīrusi kādreiz bija labdabīgi sikspārņu vīrusi.

### Cilvēka mikrobioms

“Vīrietim”, kura svars ir 70 kg (154 mārciņas), vecumā no 20 līdz 30 gadiem, ir aptuveni  $3,8 \times 10^{13}$  baktēriju šūnu un  $3,0 \times 10^{13}$  cilvēka šūnu.”

Daudzi ir pārsteigti, ka baktērijas varētu būt noderīgas, taču mūsu ķermeni no iekšpuses un ārpusē kolonizē labvēlīgās baktērijas. Piemēram, pat acs virsmā (radzenē) ir mikrobioms, tostarp “labā” baktērija *Corynebacterium mastitidis* (*C. mast*). Jau aci ļoti labi aizsargā antimikrobiālie savienojumi radītajā asarošanas sistēmā. Šī baktērija stimulē turpmāko imūnreakciju. Bez *C. mast* mēs būtu daudz neaizsargātāki pret sēnīšu infekcijām.



Dr. Victor Padilla-Sanchez, PhD, Wikimedia Commons.  
Bakteriofāgs T4, modelis ar atomu izšķirtspēju.

Mūsos ir triljoniem baktēriju. Drīz pēc bērna piedzimšanas viņa vai viņas resnā zarna tiek pielādēta ar triljoniem baktēriju. Patiesībā: Pirmajā

dzīves gadā kuņģa-zarnu traktā kolonizējas aptuveni  $10^{13}$  līdz  $10^{14}$  mikrobu/ml, kas ietver 500–1000 sugu.

Par laimi, Dievs mums ir izveidojis imūnsistēmu, kas notur baktērijas savās vietās, lai bērns nenaslimtu.

Pat Ādamam un Ievai pirms grēkā krišanas bija vajadzīga imūnsistēma, lai atšķirtu savas šūnas (“manas”) no citām šūnām (“ne-manas”), pat ja pēdējās būtu baktērijas, kas neizraisa slimības. Visu mūžu cilvēka resnajā zarnā ir triljoniem baktēriju.

Jau vairākus gadu desmitus ir zināms, ka mūsu ķermenī ir milzīgs skaits baktēriju. Kādu laiku pastāvēja mīts, ka uz katru cilvēka šūnu ir desmit baktēriju šūnas. Taču šī attiecība 10 pret 1 bija 1972. gadā veiktais aprēķins. Savukārt 2016. gada pētījums parādīja, ka “attiecība ir daudz tuvāka 1:1”, 1,3:1. Precīzāk sakot, “vīrietim”, kura svars ir 70 kg (154 mārciņas), vecumā no 20 līdz 30 gadiem, ir aptuveni  $3,8 \times 10^{13}$  baktēriju šūnas un  $3,0 \times 10^{13}$  cilvēka šūnu. 2018. gada pētījumā tika apgalvots, ka attiecība 1:3–1 varētu būt vēl zemāka.

Tomēr baktērijas ir daudz mazākas un mazāk masīvas nekā cilvēka šūnas. Baktēriju šūnu diametrs ir aptuveni 0,2–10 mikroni, savukārt dzīvnieku šūnas ir 10–100 mikroni (1 mikrons =  $1 \mu\text{m} = 10^{-6}$  m). Tā kā tilpums un masa ir proporcionāli kuba diametram, kopējā baktēriju masa 70 kg smagam cilvēkam ir tikai aptuveni 0,2 kg. Mikrobioms ir neticami daudzveidīgs. Saskaņā ar vienu aprēķinu, mūsu ķermenī un uz tā varētu būt 1000 dažādu baktēriju sugu. Ja vidējais gēnu skaits katrai sugai ir 2000, tad tas nozīmē 2 miljonus gēnu – 100 reīzu vairāk nekā ~ 20 000 cilvēka gēnu.

Mums ir vajadzīgas šīs baktērijas! Bez mikrobioma cilvēki nevarētu sagremot arī noteiktus pārtikas produktus. Baktērijas ražo arī B vitamīnu un K vitamīnu. Tās nodrošina bioplēvi, aizsargājošu slāni pret kaitīgām baktērijām.

Šīs baktērijas mūsu resnajā zarnā ir tik svarīgas, ka Dievs mums ir izveidojis baktēriju drošu māju: apendiksu. Apendikss ir neliels slēpnis, kas atrodas ārpus zarnu ceļa, un tam ir gļotāda, kas var barot labās baktērijas. Apendikss īpaši noder, ja resnā zarna tiek ātri iztīrīta. Saindēšanās ar pārtiku vai zarnu infekcija var iztīrīt mikrobiomu, jo apendikss ļauj baktērijām ātri atjaunot resnās zarnas populāciju.

Pārāk ilgi apendikss tika uzskatīts par bezjēdzīgu evolūcijas “palieku”, un tas tika izgriezts pārāk regulāri. Tomēr tagad zinām, ka apendektomijas pacientiem šī drošā māja ir liegta, tāpēc viņu resnās zarnas

ir mazāk aizsargātas. Viņi četras reizes biežāk inficējas ar nepatīkamo baktēriju *Clostridium difficile*, un viņiem ir palielināts dažu vēža veidu skaits. Šis piemērs ir viens no daudziem gadījumiem, kad evolūcija ir kaitējusi medicīnas praksei.

Vīrusi. Gandrīz visi vīrusi ir daudz mazāki pat par baktērijām. To tipiskais izmērs no 20 līdz 300 nanometriem (1 nanometrs = 1 nm =  $10^{-9}$  m) ir zem redzamās gaismas viļņa garuma, tāpēc tos nevar redzēt gaismas mikroskopā. Lai tos redzētu, ir nepieciešams elektronu mikroskops. Izņēmums ir *Nucleocyotoviricota* dzimtas milzu vīrusi (*pazīstami arī kā girusi*), kuru diametrs ir aptuveni 500 nm (zaļās gaismas viļņa garums). Lai gan bieži runājam par “dzīvjiem” vīrusiem, tos precīzāk būtu saukt par aktīviem vīrusiem. Un, lai gan cilvēki bieži runā par vīrusu "nogalināšanu", tehniski precīzāk būtu lietot terminu – to deaktivizēšana vai iznīcināšana. Vīrusi tehniski nav dzīvas būtnes, jo tie nespēj patstāvīgi vairoties. Drīzāk tie pārņem īstu šūnu reproduktīvo mehānismu un piespiež inficēto šūnu radīt daudz jaunu vīrusu.

Vīrusu skaitu, ko katra inficētā šūna ir spiesta ražot, sauc par uzliesmojuma lielumu. Uzliesmojuma lielums ir atkarīgs gan no vīrusa veida, gan no šūnas veida. Katrs jauns vīruss ir gatavs inficēt jaunu šūnu un atkārtot procesu. Tā rezultātā vīrusi vairojas eksponenciāli. Piemēram, SARS-COV-2, kas izraisa COVID-19, uzliesmojuma lielums ir  $10^3$ . Infekcijas maksimumā pacientam ir  $10^9$ – $10^{11}$  koronavīrusi ar kopējo masu 1–100 μg. Gripas vīrusiem, kas inficē cilvēka šūnas, vidējais uzliesmojuma lielums ir aptuveni 6000.

Vīrusi mijiedarbojas ar visu veidu organismiem. Ir pat vīrusi, kas inficē milzu vīrusus, ko sauc par virofāgiem. No otras puses, daži organismi, ko sauc par virovoriem, ēd vīrusus. Virovori ir pazīstami jau vairākus gadu desmitus un protozoa *Halteria*, viens no vienšūnu ne-baktēriju radījumiem, var dzīvot tikai ar ekskluzīvu diētu no vīrusiem.



Graham Beards, Bakteriofāgu, kas piestiprināti pie baktērijas šūnas, elektronmikrogrāfija; palielinājums ~ 200 000 reižu.

Svarīgi ir arī vīrusi, kas inficē baktērijas – bakteriofāgi. Bakteriofāgi tika padziļināti pētīti jau pirms gadsimta, gadu desmitiem, pirms tos varēja ieraudzīt.

Viens no pirmajiem līderiem bija Fēlikss d'Herels (1873-1949), kurš izgudroja terminu "bakteriofāgs". Viņš pierādīja, ka eksistē kaut kas tāds, kas ir pārāk mazs, lai to varētu saskatīt ar gaismas mikroskopu, kas var nogalināt baktērijas un vairoties tikai to iekšienē. Atšķaidot bakteriofāgus šķidrā šķīdumā, viņš pierādīja, ka tie iznīcina atsevišķas baktēriju zonas. Šis eksperiments apstiprināja, ka slepkava nebija inde, bet gan diskrēta sīka daļiņa.

Tā kā bakteriofāgi nogalina noteikta veida baktērijas, d'Herels ierosināja, ka tie varētu būt brīnumainas zāles pret bakteriālām slimībām. Taču šāda "fāgu terapija" tika gandrīz aizmirsta pēc tam, kad tika izstrādātas antibiotikas. Mūsdienās, kad liela problēma ir rezistence pret antibiotikām, kas nav radusies evolūcijas ceļā, ir atjaunojusies interese par fāgu terapiju.

### Kā vīrusi mums palīdz

Tāpat kā baktērijas, arī vīrusi tika radīti "ļoti labi". Un arī tagad šajā kritušajā pasaulē tām ir dažas noderīgas funkcijas. Patiesībā visai dzīvībai ir nepieciešami vīrusi. Viskonsinas-Medisonas universitātes epidemiologs Tonijs Goldbergs skaidro:

Ja visi vīrusi pēkšņi izzustu, pasaule būtu brīnišķīga vieta aptuveni pusotru dienu, un tad mēs visi nomirtu – tā ir būtība. –epidemiologs Tonijs Goldbergs.

Vīrusu funkcijas ietver gēnu pārnesi starp augiem un dzīvniekiem, augšnes auglības un ūdens tīrības uzturēšanu, gāzu regulēšanu atmosfērā un vēža šūnu iznīcināšanu.

### Cilvēka viroms

Cilvēkā dzīvo arī noderīgi bakteriofāgi, kas veido viromu. To ir vismaz 10 pret 1 vairāk nekā baktēriju. Tātad visos veselos cilvēkos ir simtiem triljonu vīrusu. To mijiedarbība ar baktērijām ir daudzveidīga un svarīga cilvēka veselībai. Vienā pārskata rakstā ir uzskaitītas daudzas svarīgas bakteriofāgu funkcijas:

1. Acīmredzami ir tas, ka bakteriofāgi nogalina baktērijas, kuras tie inficē. Taču baktērijām ir arī aizsardzības mehānismi. Uzbrukums un



aizsardzība sasniedz līdzsvaru, kā rezultātā veidojas stabila baktēriju un vīrusu populācija.

2. Dažreiz bakteriofāgi pārklāj baktēriju virsmu. Tas palīdz tos noslēpt, lai mūsu imūnsistēma tos nejauši neiznīcinātu. Apslēpšana darbojas abos virzienos, aizsargājot mūs no baktēriju uzbrukumiem.

3. Mūsu imūnsistēma ir veidota tā, ka tā neuzbrūk apslēptajiem baktēriju fāgiem.

4. Mūsu viroms aizsargā gan mūs, gan mūsu mikrobiomu no kaitīgo baktēriju iebrukuma. Bakteriofāgi piestiprinās pie baktērijām ar receptorus saistošiem proteīniem (RBP), kas var būt ieroči pret iebrucējiem. RBP tiek pētīti kā pret antibiotikām rezistentu baktēriju iznīcinātāji.

### Secinājums

Dievs radīja baktērijas un vīrusus “ļoti labus”. Pēc grēkā krišanas daži no tiem kļuva ārkārtīgi slikti, izraisot slimības un pat nāvi, dažreiz pārejot no dzīvniekiem uz cilvēkiem. Taču pat šajā kritušajā pasaulē daudzas baktērijas un vīrusi joprojām ir mums ļoti noderīgi. Veselā cilvēka organismā ir nedaudz vairāk baktēriju šūnu, nekā cilvēka šūnu un vairāk nekā desmit reizes vairāk vīrusu. Gan mūsu ķermeņiem, gan to baktēriju un vīrusu pasažieriem ir apbrīnojamas konstruktīvas īpašības, kas nodrošina šo labvēlīgo līdzāspastāvēšanu.

Publicēts: 2023. gada 29. jūnijā



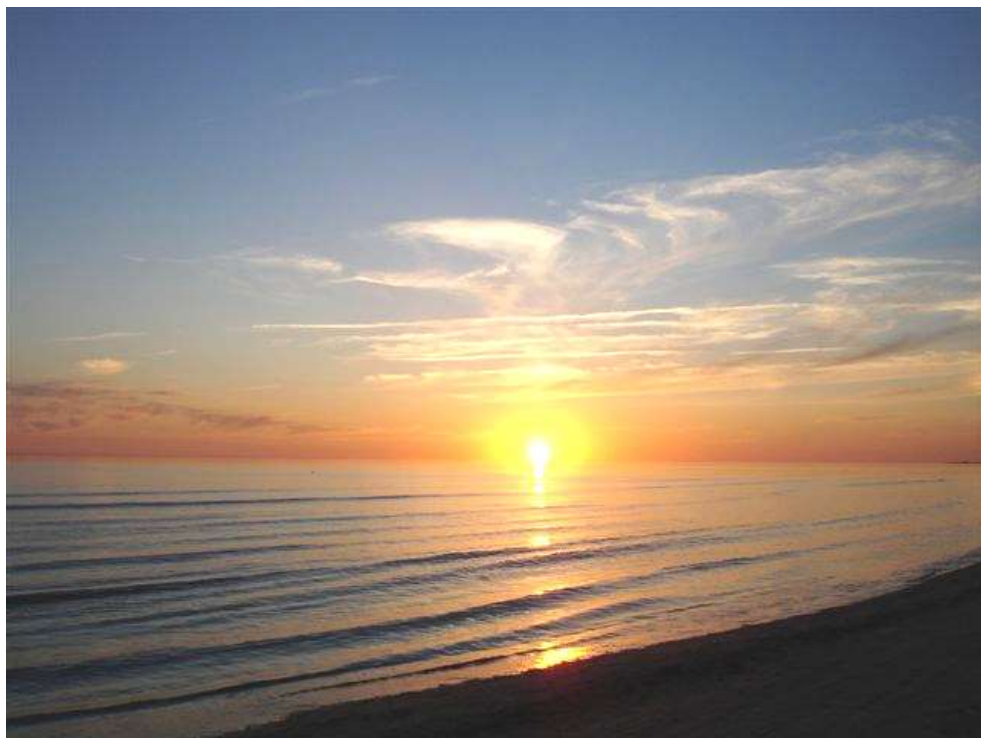
Tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;  
*Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the position taken in articles on other topics.*

## *Zināšanai*

Dievkalpojumi –  
svētdienās pl.10:00  
trešdienās pl.18:30

Bībeles stundas  
– ceturtdienās pl.18:00;

*YouTube* kanālā pieejami ieraksti.  
(<https://www.youtube.com/@rigassvetajanabaznica3947/featured>)



## Celojums

*Skaista mana tēvu zeme,  
Jāiet viņu apraudzīt.  
Aunam kājas, ņemam somas –  
Kas to zin, vai varēs rīt...*

Nav mana māsa lielu ceļu staigātāja, bet esmu viņu tomēr „saindējusi”, un pēdējā laikā uz kaut kādām dullībām viņu pavelku. Bijām jau vairākas reizes gājušas gar jūru divas vai trīs dienas un šoreiz nospriedām iet no Ventspils līdz Kolkai. Nu, kā tur būs, to nevar zināt, bet te jau nav Spānija vai Portugāle – ja kas, sēdies autobusā un brauc mājās...

Iepriekšējā vakarā ar autobusu aizbraucu uz Kuldīgu, no rīta ņemam somas un ejam uz autoostu.

Kas nu kuram svarīgāks! Man somā telefons – fotoaparāts, modems internetam, mobilo ierīču lādētājs un akumulators, korķviļķis un plāksteri, Dzintariņam (manai māsiņai) – lūpu krāsa un skropstu tuša. Nē, nē – ir viņai arī ūdens un končiņas... ar desmaizi. Laika ziņās rāda, ka Kuldīgā saulains, bet patiesībā debesis tā nomākušās, ka zilu pleķīti neredz. Māsa saka: „Atceries, tu izgāji no mājām gada 200.dienā! Lai ir kaut kāds atskaites punkts...”

Autobuss uz Ventspili arī vecs (nu, labi, ne tik vecs kā es), šoferis nervozs, mūzika par skaļu... Labi, ka tikai 55 kilometri. Dzirdu, kā radio diktori runā par puisī, kas apskrējis apkārt Latvijai. Un izskan jautājums, cik ta kilometrus tā varot diena noiet? Piebikstu mātai – redz, tie ar runā tieši pa tēmu... Tā kā tādi dullie un laimīgie jau ir daudz. Vakar lasīju žurnālā, ka kāda tur bagātniece nopirkusi somiņu par 30 tūkstošiem un ir tik laimīga, tik laimīga! Bet es esmu laimīga, ka man no mazdēla aizlienētā mugursomā (manējā savu ir nokalpojusi un ir pelnītā atpūtā) ir 2 āboli, 2 banāni un vīns (pārliets plastmasas pudelē, lai soma vieglāka...) Vietējais, nedzers tak Latvijā spāņu vai itāļu *Primittivo!*

Ventspili saulīte staigā pa zemes virsu. Pārejām pāri Ventai un ejam ziemeļu virzienā, cauri Pārventai, garām attīrīšanas iekārtām, naftas bāzei... uz jūru. Izejam stāvkrastā, tas ir tik stāvs un augsts! Saprotam, ka lejā tikt var tikai guļus. Sēžos uz dibena un laižos lejā. Dzintariņš šļūc un klunkurē nopakaļ.

Te nu sākās pats labākais! 8 - 9 kilometru garumā brīnišķīga pludmale, silts ūdens, neliels vējiņš un saule! Dievīgi! Jūra tik silta... un viņi!

Aiz Staldzenes pludmales interesanti kūdras sanesumi, ļoti daudz no augstās kāpas izgāzušies koki, bet 2 mazās upītes, kas bija ceļā līdz mūsu šīsdienas naktsmājām Liepenes kempingā, varēja pavisam mierīgi pārbrist. Kādus 3 kilometrus pirms Liepenes, krasts ir tik ļoti izskalots, koki sakrituši krustu šķērsu, un jūra skalojas pie paša stāvkrasta. Te nu tālāk gar jūras malu nav nekāda iešana. Jārāpjas vien augšā.

Mazliet jau pamaldījāmie pa mežu, biju saklausījusies, ka te daudz odu, ērcu un *čūžiņu*, bet mēs nevienu nesatikām. Kempingu atradām un vakariņas arī dabūjām. Saimnieces jaukas, arī mūsu istabiņa par 26 eiro. Dzintra jau pietiecās nākt piestrādāt ravēt un gludināt... Saimniece saka, ka tik daudz darba, ka nespēj visu apdarīt.

Pēc noietajiem 17 kilometriem nogurumu nejutām, vēl apmetām mazu līkumiņu pa apkārtni un aizejam uz jūru skatīties saulrietu. Diena izdevusies godam! No mājām zvana un saka, ka visu dienu līst un līst, bet mums abām "dullajām" Dievs piešķīra brīnišķīgi saulainu un bagātu dienu. Lai Viņam slava, gods un pateicība! Rīt vajadzētu aiziet līdz Miķeļbākai, "tikai" 28 kilometri.

Nākamā diena gan nebija tik viegla... saule cepināja ne pa jokam, un šis ceļa posms bija mazliet vienmuļāks, bet diena tāpat izvērtās brīnumjauka. Sākumā bija skaista, krāsainiem akmeņiem piebārstīta pludmale, bezvējš un jūrā brīnumsilts ūdens, bet pēc 15-18 kilometriem sajūtāmie kaut kā... vientuļi. Nogājām vēl 5-6 kilometrus un tad sapratām, ka jāņem brīvdiena. Lūžņā piezvanījām uz Roju manai draudzenei Pārselai un palūdzām atbraukt mums pakaļ un aizvest pie sevis. Kamēr vilkāmies pa saules uzkarsēto grantēto ceļu no Lūžņas līdz Ventspils – Kolkas šosejai, bijām galīgi beigtas, un mūsu glābēju sagaidot, jutāmies kā „izkakātas krizdoles” (manas vecāsmātes kurzemnieces mīlākais teiciens).

Bet... viss pāriet! Pēc pāris stundām sēžam pie Pārslas lapenē, ēdam žāvētas butes, dzeram vīnu un kaļam nākotnes plānus.

Zaiga Ābele



## Tas Kungs lai tevi svētī un pasargā!

*ES ESMU īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs.  
Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes  
augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu.  
Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.  
Palieliet Manī un Es - jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas  
nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.  
ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz  
augļu, jo bez manis jūs ne nieka nespējat darīt. (Jāņa evaņģēlijs 15:1-5)*

Cilvēka prāts ir par īsu, lai izprastu Tavus nodomus, Kungs, un to, kādos veidos Tu liec mums katram atgriezties... Cītu Tu uzrunā rīta agrumā, bet par mani Tu esi apžēlojies jau manas dzīves norietā un esi atvedis mani atpakaļ savā ganāmpulkā. Es no visas sirds Tev, mans Dievs, par to pateicos un slavēju Tevi un Tavu neizmērojamo žēlastību!

Jā, Kungs, tagad Tu esi mans Gans, un man nekā netrūkst. Man visa kā ir gana... Kopā ar Tevi man vienmēr ir viss, kas vajadzīgs. It viss, ko es saņemu, ir Tevis dots. Pēc kā es visvairāk slāpstu, to Tu, Kungs, man dodī īstajā laikā. Patvērusies Tevī, es atgūstu spēkus. Tu dāvā man atelpu, Tu mani iedvesmo un stiprini, lai es turpinātu ceļu pārliecībā, ka eju pareizā virzienā. Un noslēpumainā veidā Tu pats man vienmēr nāc līdzi...

Pat tad, kad šajā samaitātajā, grēka izkropļotajā pasaulē jūtos bezspēcīga, kad apņēmu tumsa, es neļaujos bailēm, jo zinu – Tu, Kungs, esi ar mani. Kā ēna Tu mani apsedz, Tu man esi kā mīļa drauga roka uz pleca, un Tavā tuvumā būdama, es atgūstu drosmi. Tad, kad pati sevī vairs nerodu mieru, Tu aicini mani pie sava galda, lai es atgūstu spēkus, lai varu iet un sēt Tavu vārdu pasaulē. Tu māci man izlīgt ar sevi un citiem, un mana sirds atkal var piedzīvot svētiskus.

Jā, tā ir patiesība, ka aizvien Tu mani vadi un nekad neatstāj. Turi arī turpmāk mani stingri pie Sava Vīnakoka, lai laikā, kas man ir atvēlēts, varu nest augļus un būt Tev noderīga! Es uzticu, Kungs, Tev visas savas domas, kurās ir satraukums, visus jautājumus, uz kuriem neprotu atbildēt, un savu sirdi, kas ir pārāk plaša šai pasaulei. Tava mīlestība ir kā mājas, un – cik brīnīšķīgi! – Tu esi sagatavojis man tajās vietu.

Zaiga Ābele

## *Dzeja*

Vasarā saule... jau ziedi plaukst...  
Sakustas, sarosās daudzi.  
Re, ticība pieaug, saknes dzen,  
Kad Dieva Vārds skaļi tiek pausts.

Lai žēlastība kā glāstošs stars  
Ļauj sildīties, spēkus sev rast!  
Lai žēlsirdība kā lietūs maigs  
Veldzē, mudina!... Bailes – gaist!

Lai Dieva tuvuma iedvesmots  
Sper soļus tai ceļā, kurp sauc!  
Ierasto sastop, bet svešo ar'...  
Ik sprīdis – Kristus izgaismots!

Lai piedzīvo Dieva vadību,  
Lai šaubas vairs netiek tev klāt!  
Lai drosme, ticība, cerība  
Ir ikdienas padoms un balsts!

Laura Freimane



## *Smaidam*

Kas ir lakstīgala?

– Zvirbulis ar muzikālo izglītību.



Ar Rafaello var izteikt mīlestību,  
bet, man šķiet, ka ar kotletēm sanāk labāk.



Tie, kuri apgalvo, ka pa nakti ēst  
nedrīkst, lai pamēģina izskaidrot, kādēļ tad  
domāta gaisma ledusskapī.



Vislabāk es izskatos rentgena  
uzņēmumā, ne celulīta, ne grumbu, ne  
apēsto pelmeņu.



Nopirku pašlīmējošās tapetes. Sēžu,  
gaidu.



Kad modinātājs no rīta zvana jau  
piekto reizi, mati vairs nemaz nešķiet tik  
netīri un bez brokastīm tiešām var iztikt.



Biroja ledusskapī stāvēja kūciņa, pie  
kuras bija uzraksts: “Neēd mani!”

Tagad tur ir tukšs šķīvis un zīmīte:  
“Kūkas mani nekomandēs!”



Miegs ir kā Wi-Fi: ķer visur – darbā, uz ielas, autobusā... Bet, kad  
mājās ieguļos gultā:

– Savienojums nav izveidots.



*Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie pļauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūs Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?*

(Mt 6:26)

Putniņi lido pāri mūsu galvām, mūsu acu priekšā, un mēs tiem lielu godu neizrādām; lai gan mēs tiešām viņu priekšā varētu noņemt cepuri un sacīt: mans mīļais, mazais doktora kungs, man jāatzīst, ka tev piemīt prasme, kuras man trūkst- tu visu nakti guli savā ligzdā mierīgi un bez raizēm; no rīta tu mosties priecīgā un labā omā, sēdi koka zarā un dzied, slavēdams Dievu un pateikdamies Viņam; tad tu meklē kādu graudiņu un allaž to arī atrodi. Kādēļ gan es, vecais muļķis neesmu iemācījies rīkoties tāpat kā tu? Man taču būtu daudz iemeslu darīt tieši to pašu! Putniņš noliek malā visas rūpes un raizes, izturēdamies gluži kā īsts svētais; viņam nav ne tīrumu, ne šķūņa, ne lādes, ne pagraba, bet viņš dzied un slavē Dievu, ir priecīgs un labā omā.

(M.Luters)



### Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,  
V. Daukste, A. Ķempe, G.Šlihta, J.Miķelsons